

FICR A EYENA, Napoleon III. a Eugenie.

Historický román z pos. dob.

Právě začíná 83.

Olivier a vojvoda de Grammont.

Zmínili jsme se již dříve, že se staly v dvora dělitelší změny a že noví ministři sobě netajili ono kvádění, které ve francouzském úrodném víru a více se šířilo.

Mimo to byli princ Napoleon a ministr Grammont zakládají svou spekulaci ve válce, velmi silně na burse zúčastnění, že by byli vypuknutím války velkého bohatství si nadělali mohli. Zvláště vojvoda de Grammont byl takový povítec, jenž si chtěl ze svých rosenářských poměrů válkou pomoci, a proto také utvořoval tak horlivě číselnou v jejím náhledu, že se jí nepostouje, že se princ Leopold španělské koruny stěží, aby se na válku již nepoměřilo.

Tento vojvoda patřil také mezi onu padouchy, kteří v dějstvích nejlépe odhodanost a věrnost osvědčovali, kdo byl právě na vrchu. Za času Ludvíka Filipa byl horlivým přívržencem tohoto, ale sotva že byl Ludvík Napoleon na politické obzoru se vyskytl, byl již při něm a pomáhal si jen jeho penězi ze svých rozpaků, v nichž se následkem svého neposlušného životního směru našel.

Nyní to přivedl tak daleko, že se stal ministrem zahraničních záležitostí, a tohoto postavení chtěl se dobrým výsledkem k tomu ponížit, aby sobě, jako skoro všechny Napoleony stvůry, obromnělo jméno nadělal. Kdyby bylo nepříběh k válce, byla spekulace tohoto povítkového vojvody zmatečná.

Na několik dní po onom plenu v Tuilleriesch, na kterém ministr vlády Lenoux ujišťoval že jest francouzské vojsko k boji hotovo, seděl Eugenie ve své soukromé komnatě, jsouc plna naděje a jistoty.

Právě byla s Olivierem mluvila a slyšela o komory povolení k potřebě přičte a svolení k vypravěním války. Ona se vřelky jen usmívala nad hloupostí a zpozdilostí tohoto ministra jenž tu tak velice lhalo, že se stal ministrem, nyní ale musela uznat, že tento bláznivý ptec dovedl pro sebe, že ona si přála, a proto ho také milostivě od sebe propustila, ziskavši také jeho pro plán, který jí v těchto dnech zvláště zaměstnává. Eugenie chtěla toho dosáhnouti, aby císař nejvíce byl veletel nad vojskem do svých rukou vztá a tím sobě zaas oblihebnost a lidu a v vojska sjednal, ačkoli byl tak churavý, že nemohl skoro ani na koni sedět, a že by byl musel jen v kočáře po ho jíti jezdit. Ale Eugenie tomu chtěla a věděla také, že toho došlo. Lulu měl se svým císařským panem otec, až tento jeho otec není, do boje táhnouti, a ona se chtěla zatím mimou vlády. Toho právě chtěla za každou cenu dosáhnouti a pro tento plán byla před chvílí také Oliviera stáhla.

Právě psala Eugenie, hrdu na dějích nadšená, své matce paně, a dávala jí zprávy, že již začala psát na Němce, a ona že se umě otvírá vlády.

Telesná žramot u záhon ve dvéřech, jimž se chodilo do knihovny. Eugenie byla zde samotná — odkud mohl tedy ten hrmot pocházet?

Pohlédla zvrhu — záhona se rozhrula — Eugenie zbledla a perou jí vyprádo z ruky.

Ve dvéřech se objevila vysoká a mohutná postava Olympia, jenž vřelky co vřelý hlas jejího svědomí, co všeobecný prorok před ní se vyskytl.

"Nuže," zvolala Eugenie, "vy tedy mluvíte jen co, co jest vám přáním."

"Já pojedu se svou manželkou do Španěl, abych po těch dlouhých a těžkých bojích, v nichž jsem byl nucen státi, konečně nezáleželo šťastně okusil."

Eugenie cítila tu velkou protivu, kterou jí Olympia vyvolávala, i přemohla se, nasmála, a na jejím, až posud krásným obličejem bylo pozorovati chladný úsměv.

"To bude našť úběhu, Don Aguado, že vás obavy nikdy se neuskuteční," pravila hrda a ulevně.

"Madame, mo poslední úsměv, proč sem přicházím jest, abyste se obrátila ještě v čas. Nepohrdněte mo výstřelbou a ať jste nad sebou i nad Franci, neboť padne s vámi i celá Francie v propast."

Eugenie se obrátila stranou, a v jejích ústřech už byl, jako by ji bylo něco přitahovalo a odtrávalo.

Když pohlédla zase zvrhu, byl již pryč.

Na několik dní na to, totiž dne 15. července, v 1870 vypověděla Francie válku Pruskům.

král jest nad tou událostí velmi zarmoutěn a pře, že jen to jediné jeho dítě, jest, že to dva zlozpytné nebyli synové jeho země, nýbrž Řekové."

"Odpravíte těch zlozpytných nemů, že mi již mého přitele navrátíte, pro kteréhož truchlím, a jenž v květu svého věku v daleké zemi smrt našel. Ale já jsem již na to zvyklý, že mohu každou ztrátu snést, — z mých přátel není nikdo na živu, — však vy to víte, Madame. — Já vám děkuju za tu zprávu," mluvil po krátké přestávce dále, "kterou jste mi právě sdělila, ale já přicházím docela za jinou příčinu. Vy jste se rozhodla pro novou válku a pro nové proslávání krve."

"Císař jest k této válce nucen, Don Aguado."

"Císař jest v rukou špatných rádů, Madame, — nastatě od té války, která vám bude záhubou."

"To již nejde — nyní musí rozhodnout válečné štěstí. Já doufám, že se vaše prorocství tentokrát nesplní. Náš vojevůdce slyšou větší, a my máme také lepší zbraně, než Prusci, — ty spory se musí konečně rozhodnouti, Don Aguado, — Francie tomu chce."

"Francie si přeje míru a potěšuje ho také, Madame. Já přicházím tentokrát naposledy, abych vás přiměl, k obratu, naposledy se Olympio o to pokouší, aby vás zachránil."

"Zachránil?" tážala se Eugenie usmívajíc se chladně a s vítězným sebevědomím. "Vy vidíte všechno přehlíd v černých barách."

"Pamatujte na uje císařova, pamatujte na kletbu nešťastné Karolíny mecké."

"Na ty větráky?" tážala se Eugenie, opíraje se o svůj psací stůl.

"Jen uposlechněte těchto výstřelů, Madame, než bude pozdě. Vy jste obklopena samými nepříteli, hitavci a zrádci, a v rukou vás opatí, jaké první stín na vaše zbraně padne," pravil Olympio pevným hlasem.

"Začínám si být nevolný, — nyní ale musela uznat, že tento bláznivý ptec dovedl pro sebe, že ona si přála, a proto ho také milostivě od sebe propustila, ziskavši také jeho pro plán, který jí v těchto dnech zvláště zaměstnává. Eugenie chtěla toho dosáhnouti, aby císař nejvíce byl veletel nad vojskem do svých rukou vztá a tím sobě zaas oblihebnost a lidu a v vojska sjednal, ačkoli byl tak churavý, že nemohl skoro ani na koni sedět, a že by byl musel jen v kočáře po ho jíti jezdit. Ale Eugenie tomu chtěla a věděla také, že toho došlo. Lulu měl se svým císařským panem otec, až tento jeho otec není, do boje táhnouti, a ona se chtěla zatím mimou vlády. Toho právě chtěla za každou cenu dosáhnouti a pro tento plán byla před chvílí také Oliviera stáhla.

Právě psala Eugenie, hrdu na dějích nadšená, své matce paně, a dávala jí zprávy, že již začala psát na Němce, a ona že se umě otvírá vlády.

Telesná žramot u záhon ve dvéřech, jimž se chodilo do knihovny. Eugenie byla zde samotná — odkud mohl tedy ten hrmot pocházet?

Pohlédla zvrhu — záhona se rozhrula — Eugenie zbledla a perou jí vyprádo z ruky.

Ve dvéřech se objevila vysoká a mohutná postava Olympia, jenž vřelky co vřelý hlas jejího svědomí, co všeobecný prorok před ní se vyskytl.

"Nuže," zvolala Eugenie, "vy tedy mluvíte jen co, co jest vám přáním."

"Já pojedu se svou manželkou do Španěl, abych po těch dlouhých a těžkých bojích, v nichž jsem byl nucen státi, konečně nezáleželo šťastně okusil."

Eugenie cítila tu velkou protivu, kterou jí Olympia vyvolávala, i přemohla se, nasmála, a na jejím, až posud krásným obličejem bylo pozorovati chladný úsměv.

"To bude našť úběhu, Don Aguado, že vás obavy nikdy se neuskuteční," pravila hrda a ulevně.

"Madame, mo poslední úsměv, proč sem přicházím jest, abyste se obrátila ještě v čas. Nepohrdněte mo výstřelbou a ať jste nad sebou i nad Franci, neboť padne s vámi i celá Francie v propast."

Eugenie se obrátila stranou, a v jejích ústřech už byl, jako by ji bylo něco přitahovalo a odtrávalo.

Když pohlédla zase zvrhu, byl již pryč.

Na několik dní na to, totiž dne 15. července, v 1870 vypověděla Francie válku Pruskům.

Před Tuilleries byly nezálečné davy lidstva, provolávající bouřlivou pohlavu. Napoleon a Eugenie se ukázali na pavilónu a děkovali, hlavou kvájíce.

Císařova opívala blažeností, neboť již nepochybovala, že byla pravou čestnou nakročila a že její naděje jí nesklame.

Po tomto rekovatřl neuvolně však císař a jeho Lulu do pvnosti Met, aby si tam mohli zase všeho pohodit a všech pohoutek dopřátí.

Napoleon věděl velmi dobře, že u jeho vojska osobní důvěřivost a okamžitý výsledek všechno ostatní odládá, on věděl, že by první znamenitější porážka na jeho straně tak velice mu škodila, že by pak již nebylo vojsko spořádané, a proto se mu nechtělo do žádného útoku, který by měl rozhodující bitvu za následek, ale na to nepomýšlil, že ho později Němci ještě s vítělními prospekty k takové bitvě přimutí.

Císař napadlo toho času myšlenka, aby to zase udělal jako s Rakouskem v Itálii.

Generál MacMahon, vojvoda de Magenta, jenž byl bitvu v Magentu šest francouzského vojska zachránil, měl také tentokrát vítězství boj svěsti, a pak chtěl Napoleon zařít vyjelávati o uzavření míru. Takovým způsobem dupal, že svěží trůn zachránil. Zatím ale co o tomto plánu s generálem Leboeuem vyjednával, stalo se u městečka Weissenburgu něco, co jeho plány docela změnilo.

Generál MacMahon, alespoň jeho předtí vojvodě generálem Douayem byl od korunního prince pruského tak strašně poražen, že se dal na útěk.

To byl ovšem Napoleon neochotně, a to také pomálo všechno jeho vyprávění. Ještě se ale kol již nadělil, že Mac Mahon se svým staženým vojskem brzo zase prvního pět ziská a pak rozhodnou ránu učiniti — ale také naděje ho již v několika dnech zklamala. Dne 6. srpna byla bitva v Worthu svedena, v kteréž měl Mac Mahon s osmdesáti tisíci vybraného vojska velmi výhodnou postavení. Zřítva Francouzů byla obroměná: deset tisíc mužů a raněných zůstalo na místě, asi tolik jako zůstalo do rukou čtyřicet děl a kulometů a všechny stany vojvodě de Magenta, který rovněž jako ostatní o překot utíkal.

Císařova a její rádcové dělali depše, které tyto zprávy mluvívaly a pekrucovaly, a kdyby nebylo již časopis bývalo, než pářičků, byly by se tyto věci za pravdu přijímaly.

Tonž doba byl také generál Frossard o Forbachu poražen a musel se dát na útěk, zanechav děla, stany a všechny ostatní válečné zásoby v rukou vítěze.

Tyto porážky měly za následek velké změny. Nejen že byl ministr války Leboeu od svého úřadu propuštěn, museli také jánové Olivier a Grammont veřejněm míněním vyhovět a od císařovny odstoupit. Za rádců císařovny byly nyní povězeny Cousin Montauban, hrabě de Palikau ustanoven.

Byl to již opravdu zoufalý čin, neboť již tento Palikau jako nejlepší lékař, po němž umírající sáhá, třebas to i jed byl.

Bytíciého pluků tedy se držely tři pruské setniny, a nížež udílali císař hned tři divise, několik hodin proti padesátoročasně přestě, a pak teprv tato malá hrdka, ustoupila když dostala od vrchního velitele rozkaz. To byla to první vítězství, nad nímiž celá Paříž jásala.

Byl to muž s tvrdou postavou, předčasnou lymfou bořící žala a studiem s nežním bádáním vraných blubokých vrásk. Vyděl tváře jeho, záda, okolo nichž nasem melanochotický šmav pohrával, proslavovaly jeho tváře, kteréž prázně pohrávaly, jaké slonějí drže jeraví naproti obecným potřebám a mahařením náruživostem tohoto světa.

Kdo si tohoto muže povímal, mohlo se tázati, zda nechtěl již se doměti, aneb teprv čtyřicet let, a otásku tu by nikdo byl snad s určitostí neodpovídal.

Kdykoli byl v blubokých myšlenkách pohřben, zdálo se, že celou svou tílu na něm sedí a že by ho kdě porávalo za starce; jestliže však něco nového vynalel, když jeho dlouhá a máhání jednoho z oněch vteřinek došlo, jaké šlovek v tichosti skákal nad přírodou, a právě tím slavnější oněch na bojišti vyhraných, tu vstřípla se vždy jeho skřípná postava, oko mu plálo a celý jeho obličej zářil při mladistvím leskem.

On byl právě ten mistr, měl jeho pověst ote dve knedl varštal, a jenž háka vždy více a více zateľoval.

Tak se stalo, že do stína postavěně zlehl místo lásky nesnádivé, a závidlivé místo co měl obdivovateli.

Stal se hadem, jež měl jeho postavi, trpělivě a pin lásky na svém srdci odchoval.

Veliká sílná děle sejen jsou prosty vřelosti, ale také play dobroty a důvěry.

Caliebrand mluvil Tonyho co vlastního syna. Tony naproti tomu nesnádivě Caliebranda, jako stin tajemno záti, která se za šumem a vřavou úto skrývá; — o onu nezávisť, jakou vzbuzují vynikající malové v tvorech nepřátelích.

Caliebrand uchopil nyní s plnou odhodaností a důvěrou rukou svého háka a s přirozeným nadšením opakoval slova: "nalezl jsem to, hledal jsem!"

Tony mluvil.

Mistr rozal několik strček a postavil je okolo kotličky, která se chvilu podobala stříbru a ještě se v kotli vřela.

"Co jest to?" — tážal se.

"Platina s plumbkem stříbra. Tak mi přece pomoz?"

Při těchto slovech uchopil Caliebrand jedno ucho kotle.

Tony a Caliebrand donesli kotličky do jednoho kouta laboratorie, kde při větší svítky viděti bylo kbelík studené vody.

Na to vřel oběh do kbelíku; rozpuštěn kouř syřel, zahálil se v páry a záhna se pozemáhala — jak kovův hřívaj.

"Ne?" — ptal se Tony ostrým hlasem.

"Čekaj jen," odvětil Caliebrand a uchopil konvici, ve které byla tekutina barvy krásné světle-violeto, jakou vidíme na skleněných dvéřích lékařem. Postavil konvici na stůl, ponořil obě ruce do kbelíka.

Voda byla teplem, které kov vydal, úplně ohřála.

"Vezmi tento kus," pravil Caliebrand, skásej na hromadu, kterou vedle konvice právě na stůl položil.

Tony uchopil ji oběma rukama a podivněm vřelkem.

Kov, ačkoli sotva ochlázel, stál úplně podoben jako bílá, ruce užto vřelky se do oběh, jakoby do hlíny je byl modeloval.

Caliebrand pozoroval svého háka s vřelou láskou šásejím.

"Slyšela," pravil. "Vynález máj nevztahuje se pouze na platinu, nýbrž i na všechny ostatní kovy. Železo, měď ano i bronz zmínkov v mých rukou jako voku. Vynález jsem kljnost kovů bez pomoci tepla. Kouzelní mi nyní!"

"Ale k čemu? jenž svého učitele s nepokojem pozoroval.

"K čemu? k tomu, že se do oběh chvilu socha nepotřebuje více své kostry, aby na ní teprv formu modeloval?" je rytec místo leptavou tekutinou napuštěnou jež máže nyní již utvářiti koště.

Isidova těmž několik měsíců jsou, nyní ve dvou dnech máže být hotova, je umělec, a z ní podobně zachásejí s ovem, výsledek svého desetkrát spíše bude jest, než když potřeboval dříve silváta, na své umění domšlivého, kterýž jsem udání umělcovo svými myšlenkami zlepšiti se upováloval a tím dilo skákal.

"To všechno je velmi hezké" — řekl Tony, jehož hlas byl teď neobyčejně ostrým. "Ale jakým způsobem chová své a kterou abotvornou činnost, aneb ochotněti předváděti tvrdost navrátit?"

Caliebrand se usmál, vzal širokou korovku, skřípal a si obytěněm nosem šel a korovku lehkově, jakoby byl taková z bochníka chleba.

"To již není platina," zvolal Tony, tot mluvil.

Caliebrand tral ten kov, vytěl si jej na stůl, vytvářel a špálil jej a na stůl hodiny viděl Tony v rukou lahobitě betovno učiti.

Na to směl Caliebrand svého vnoze, naplněného svou vřelou tekutinou, a nechal ji špálit oběti vnu.

Tony háka a vřelostem Caliebrand.

Byl to muž s tvrdou postavou, předčasnou lymfou bořící žala a studiem s nežním bádáním vraných blubokých vrásk. Vyděl tváře jeho, záda, okolo nichž nasem melanochotický šmav pohrával, proslavovaly jeho tváře, kteréž prázně pohrávaly, jaké slonějí drže jeraví naproti obecným potřebám a mahařením náruživostem tohoto světa.

Kdo si tohoto muže povímal, mohlo se tázati, zda nechtěl již se doměti, aneb teprv čtyřicet let, a otásku tu by nikdo byl snad s určitostí neodpovídal.

Kdykoli byl v blubokých myšlenkách pohřben, zdálo se, že celou svou tílu na něm sedí a že by ho kdě porávalo za starce; jestliže však něco nového vynalel, když jeho dlouhá a máhání jednoho z oněch vteřinek došlo, jaké šlovek v tichosti skákal nad přírodou, a právě tím slavnější oněch na bojišti vyhraných, tu vstřípla se vždy jeho skřípná postava, oko mu plálo a celý jeho obličej zářil při mladistvím leskem.

On byl právě ten mistr, měl jeho pověst ote dve knedl varštal, a jenž háka vždy více a více zateľoval.

Tak se stalo, že do stína postavěně zlehl místo lásky nesnádivé, a závidlivé místo co měl obdivovateli.

Stal se hadem, jež měl jeho postavi, trpělivě a pin lásky na svém srdci odchoval.

Veliká sílná děle sejen jsou prosty vřelosti, ale také play dobroty a důvěry.

Caliebrand mluvil Tonyho co vlastního syna. Tony naproti tomu nesnádivě Caliebranda, jako stin tajemno záti, která se za šumem a vřavou úto skrývá; — o onu nezávisť, jakou vzbuzují vynikající malové v tvorech nepřátelích.

Caliebrand uchopil nyní s plnou odhodaností a důvěrou rukou svého háka a s přirozeným nadšením opakoval slova: "nalezl jsem to, hledal jsem!"

Tony mluvil.

Mistr rozal několik strček a postavil je okolo kotličky, která se chvilu podobala stříbru a ještě se v kotli vřela.

"Co jest to?" — tážal se.

"Platina s plumbkem stříbra. Tak mi přece pomoz?"

Při těchto slovech uchopil Caliebrand jedno ucho kotle.

Tony a Caliebrand donesli kotličky do jednoho kouta laboratorie, kde při větší svítky viděti bylo kbelík studené vody.

Na to vřel oběh do kbelíku; rozpuštěn kouř syřel, zahálil se v páry a záhna se pozemáhala — jak kovův hřívaj.

"Ne?" — ptal se Tony ostrým hlasem.

"Čekaj jen," odvětil Caliebrand a uchopil konvici, ve které byla tekutina barvy krásné světle-violeto, jakou vidíme na skleněných dvéřích lékařem. Postavil konvici na stůl, ponořil obě ruce do kbelíka.

Voda byla teplem, které kov vydal, úplně ohřála.

"Vezmi tento kus," pravil Caliebrand, skásej na hromadu, kterou vedle konvice právě na stůl položil.

Tony uchopil ji oběma rukama a podivněm vřelkem.

Kov, ačkoli sotva ochlázel, stál úplně podoben jako bílá, ruce užto vřelky se do oběh, jakoby do hlíny je byl modeloval.

Caliebrand pozoroval svého háka s vřelou láskou šásejím.

"Slyšela," pravil. "Vynález máj nevztahuje se pouze na platinu, nýbrž i na všechny ostatní kovy. Železo, měď ano i bronz zmínkov v mých rukou jako voku. Vynález jsem kljnost kovů bez pomoci tepla. Kouzelní mi nyní!"

"Ale k čemu? jenž svého učitele s nepokojem pozoroval.

"K čemu? k tomu, že se do oběh chvilu socha nepotřebuje více své kostry, aby na ní teprv formu modeloval?" je rytec místo leptavou tekutinou napuštěnou jež máže nyní již utvářiti koště.

Isidova těmž několik měsíců jsou, nyní ve dvou dnech máže být hotova, je umělec, a z ní podobně zachásejí s ovem, výsledek svého desetkrát spíše bude jest, než když potřeboval dříve silváta, na své umění domšlivého, kterýž jsem udání umělcovo svými myšlenkami zlepšiti se upováloval a tím dilo skákal.

"To všechno je velmi hezké" — řekl Tony, jehož hlas byl teď neobyčejně ostrým. "Ale jakým způsobem chová své a kterou abotvornou činnost, aneb ochotněti předváděti tvrdost navrátit?"

Caliebrand se usmál, vzal širokou korovku, skřípal a si obytěněm nosem šel a korovku lehkově, jakoby byl taková z bochníka chleba.

"To již není platina," zvolal Tony, tot mluvil.

Caliebrand tral ten kov, vytěl si jej na stůl, vytvářel a špálil jej a na stůl hodiny viděl Tony v rukou lahobitě betovno učiti.

Na to směl Caliebrand svého vnoze, naplněného svou vřelou tekutinou, a nechal ji špálit oběti vnu.

Tony háka a vřelostem Caliebrand.

Byl to muž s tvrdou postavou, předčasnou lymfou bořící žala a studiem s nežním bádáním vraných blubokých vrásk. Vyděl tváře jeho, záda, okolo nichž nasem melanochotický šmav pohrával, proslavovaly jeho tváře, kteréž prázně pohrávaly, jaké slonějí drže jeraví naproti obecným potřebám a mahařením náruživostem tohoto světa.

Kdo si tohoto muže povímal, mohlo se tázati, zda nechtěl již se doměti, aneb teprv čtyřicet let, a otásku tu by nikdo byl snad s určitostí neodpovídal.

Kdykoli byl v blubokých myšlenkách pohřben, zdálo se, že celou svou tílu na něm sedí a že by ho kdě porávalo za starce; jestliže však něco nového vynalel, když jeho dlouhá a máhání jednoho z oněch vteřinek došlo, jaké šlovek v tichosti skákal nad přírodou, a právě tím slavnější oněch na bojišti vyhraných, tu vstřípla se vždy jeho skřípná postava, oko mu plálo a celý jeho obličej zářil při mladistvím leskem.

On byl právě ten mistr, měl jeho pověst ote dve knedl varštal, a jenž háka vždy více a více zateľoval.

Tak se stalo, že do stína postavěně zlehl místo lásky nesnádivé, a závidlivé místo co měl obdivovateli.

Stal se hadem, jež měl jeho postavi, trpělivě a pin lásky na svém srdci odchoval.

Veliká sílná děle sejen jsou prosty vřelosti, ale také play dobroty a důvěry.

Caliebrand mluvil Tonyho co vlastního syna. Tony naproti tomu nesnádivě Caliebranda, jako stin tajemno záti, která se za šumem a vřavou úto skrývá; — o onu nezávisť, jakou vzbuzují vynikající malové v tvorech nepřátelích.

Caliebrand uchopil nyní s plnou odhodaností a důvěrou rukou svého háka a s přirozeným nadšením opakoval slova: "nalezl jsem to, hledal jsem!"

Tony mluvil.

Mistr rozal několik strček a postavil je okolo kotličky, která se chvilu podobala stříbru a ještě se v kotli vřela.

"Co jest to?" — tážal se.

"Platina s plumbkem stříbra. Tak mi přece pomoz?"

Byl to muž s tvrdou postavou, předčasnou lymfou bořící žala a studiem s nežním bádáním vraných blubokých vrásk. Vyděl tváře jeho, záda, okolo nichž nasem melanochotický šmav pohrával, proslavovaly jeho tváře, kteréž prázně pohrávaly, jaké slonějí drže jeraví naproti obecným potřebám a mahařením náruživostem tohoto světa.

Kdo si tohoto muže povímal, mohlo se tázati, zda nechtěl již se doměti, aneb teprv čtyřicet let, a otásku tu by nikdo byl snad s určitostí neodpovídal.

Kdykoli byl v blubokých myšlenkách pohřben, zdálo se, že celou svou tílu na něm sedí a že by ho kdě porávalo za starce; jestliže však něco nového vynalel, když jeho dlouhá a máhání jednoho z oněch vteřinek došlo, jaké šlovek v tichosti skákal nad přírodou, a právě tím slavnější oněch na bojišti vyhraných, tu vstřípla se vždy jeho skřípná postava, oko mu plálo a celý jeho obličej zářil při mladistvím leskem.

On byl právě ten mistr, měl jeho pověst ote dve knedl varštal, a jenž háka vždy více a více zateľoval.

Tak se stalo, že do stína postavěně zlehl místo lásky nesnádivé, a závidlivé místo co měl obdivovateli.